

DOTEK

Informace pro farnost Vlašim

Duben 2019

Náklady na vydání 8 Kč

Pohled' na kříž, a dostane se ti odtamtud naděje

Bylo jasné, chladné, svěží ráno...

Květná neděle

... jarní slunce se třpytilo na oroseném listí a obloha nad bílým mramorem chrámových věží měla barvu modrého porcelánu. Byl to den, který omamoval smysly svou krásou a silnice do Betánie byla brzy přeplněna rodinami, jež se většinou více nebo méně odklonily od chrámu. Někteří z galilejských poutníků se připojili ke svým judským bratrům a mnozí začali sekat palmové větve a prostírat je na cestu, po níž měly kráčet nohy Pomazaného.

Když se učedníci vrátili, ostatní přehodili přes hřbet oslátky – bylo to šedivé stvoření, jakých je v Palestině plno, s něžnými kopýtky – své pláště a Kristus se na ně ze strany posadil. Ježíšovi přátelé chtěli nejprve vést zvíře za ohlávku, ale po obou stranách se tlačilo tolik lidí, že nebylo třeba ukazovat směr. Silnice byla hustě obsazena tak, že některé rodiny musely vylézt na okolní stráně, aby Mesiáše spatřily. Ti, kteří stáli po stranách, prostírali své pláště pod kopyta oslátky a byli šťastní, když zvíře nesoucí Spasitele šláplo na jejich šat. Jiní házeli na cestu palmové ratolesti a první jarní květiny. Průvod vystupoval po východním svahu Olivové hory. Když dospěl na vrchol cesty a začal sestupovat po západním úbočí, Ježíšovi učedníci zůstali užasle stát nad neobvyklým panorámatem, které se jejich zraku naskytlo v údolí: po celé délce silnice se tísnily davy lidí až k severovýchodní bráně velechrámu. I začali zpívat: Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!

Oslík pomalu sestupoval po úbočí Olivové hory a zástupy tlačící se ze všech stran volaly: „Hosana synu Davidovu!“ Lidé sekali ratolesti ze stromu a vystýlali zelení cestu až do Jeruzaléma. Uprostřed hluku volali někteří z farizejů na Ježíše: „Mistře, zakaž to svým učedníkům!“ Ale Kristus byl těmito spontánními projevy náklonnosti dojat a odmítl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“ Procesí se ubíralo kolem Getsemanské zahrady, pak překročilo potok Cedron a pokračovalo dál...

... Ze všech stran znělo hosana a otcové zvedali své děti co nejvýše, aby jim umožnili spatřit Krista. Skupina saducejských kněží se snažila vstoupit touto branou do chrámu, tlačící se dav je však donutil obejít hradby až k západní bráně. Byli zděšeni, co Ježíš učinil s jeruzalémským lidem, a někteří hlásili

Kaifášovi, že ho uznali za Mesiáše nejen obyčejní lidé, nýbrž že i někteří z farizejů a starších byli spatřeni, jak se klanějí tomu podvodníkovi. Jestliže Kaifáš rychle něco neučiní, chrám ztratí svou vážnost.

Když Kristus dojel do chrámové brány, zastavil osla. Dav lidí tlačících se k němu ze třech stran nyní vzrostl o poutníky, kteří přibíhali z nádvoří pohanů. Už nemohl dál. V jeho očích se zatřpytily slzy a z jeho úst se ozvalo vzlykání. Sklonil hlavu a zašeptal: „Kéž bys v tento den poznalo i ty, co je pro tebe k pokoji! Nyní však je to tvým očím skryté. Neboť přijdou na tebe dny, kdy tě tvoji nepřátelé obklídí naspem, oblehnou tě a sevrou ze všech stran, srovnají tě se zemí, vyhladí tvé děti a nenechají v tobě kámen na kameni, protože jsi nepoznalo čas, kdy ti Bůh nabídl svou přízeň.“

Jen několik učedníků přitisknutých davem k oslíku slyšelo tato slova a vidělo slzy. Ježíš sestoupil a šel pešky na nádvoří chrámu.

Deset hodin večer

Zelený čtvrtek

Ježíš se podíval kolem stolu na jedenáct apoštolů, kteří mu zbyli. Jedli s chutí těch, kdo znají, co je hlad. Naslouchal jejich hovoru, zkoumal jejich myšlenky a znovu se přesvědčoval o tom, co už věděl – že jsou to dobří lidé. Byl zarmoucen, protože s nimi prožíval poslední chvíle a měl jim ještě tolik co říci.

Pojedl několik soust, aby si nevšimli, že s nimi nesdílí velikonoční nadšení. Zřejmě věděl, že ho Kaifáš nezajme v této místnosti. Kdyby byl očekával, že pro něho přijde sem, nebyl by si ponechal některá velmi důležitá slova na pozdější dobu, až půjdou k olivovému lisu.

Věděl, že Kaifáš nestojí o rozruch ve městě. Měl množství přívrženců uvnitř i za hradbami města a po celé zemi; jeho veřejné zatčení by způsobilo rozruch, který by mohl vést k nepokojům – a nepokoje měly vždy za následek krvavý „policejní“ zásah ze strany Římanů.

Zatčení musí být provedeno pokud možná v tichosti. Kaifáš to věděl a Ježíš také. A po veleknězově návštěvě v Antoniově tvrzi to věděl i Pilát. Byl ochoten dát nejvyššímu knězi potřebnou pomoc, ale ne kvůli zachování klidu; chtěl

prohloubit nesnáze Židů tím, že urychlí událost, která nutně musela vést k rozdělení lidu na dva nepřátelské tábory. Až bude Ježíš zajat, Pilát byl rozhodnut celý případ zveřejnit a vrhnout jej jako kus bláta do očí veřejnosti. Bude předstírat zájem o spravedlnost a trvat na tom, aby zatčený byl veden ulicemi Jeruzaléma k němu na výslech. Pro to, co onoho dne učinili, měli oba muži víc důvodů, než bylo na první pohled zřejmé.

Syn člověka to věděl a věděl mnohem víc, jako by toto drama bylo napsáno už na úsvitě dějin, o čemž není pochyby. Slova vyslovená ten den měla být nesmazatelně vypálena na tělo budoucích století.

Když dopili třetí pohár vína, viděl, že někteří z apoštolů se na něj dívají v očekávání, že zakončí slavnostní večeři. Opřel se o loket a zpola se posadil, aby hleděl všem do obličeje včetně Petra.

„Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět,“ řekl hlubokým jasným hlasem ke sklíčeným posluchačům. Část bolesti, již připravovala budoucnost, pronikla k jejich srdcím. „Pravím vám,“ pokračoval, zvedaje zvolna pravici, „že už ho nebudu jíst, dokud se nenaplní v Božím království.“

Apoštolové zmateni tajemnými slovy mluvili šepem mezi sebou. Necháпали, jaké události musí předcházet tomuto naplnění, ani co míní naplněním. Myslí snad nové velikonoce? A kde budou? Odkdy dokdy? Má snad na mysli blížící se konec světa? Zatímco se tiše dohadovali, vzal do ruky kulatý nekvašený chléb. Apoštolové ztichli a zpozorněli.

Vstal. Pozvedl ruku nad chléb a podíval se tmavýma očima vzhůru. Z téměř nepohnutých rtů splynulo sotva slyšitelné požehnání. Stejně tiše pak poděkoval, rozlámal chléb a dal každému z jedenácti kousek.

„Toto je mé tělo,“ řekl, „které se za vás vydává. Vezměte a jezte.“ A oni začali jíst chléb, ale necháпали jeho počínání, leda v tom, že se náhle odchýlil od velikonočního obřadu. Usmál se na ně. „To čiňte na mou památku.“ Teď pochopili. Chtěl, aby to dělali znovu a znovu, až už nebude mezi nimi.

Ježíš se vrátil k svému lehátku a vzal velký kovový kalich, který stál na stole a byl naplněn vínem smíšeným s vodou. Apoštolové dojídali chléb a dívali se na Mistra. Opět pohlédl vzhůru a zašeptal druhou modlitbu. Pak obešel jednoho po druhém a podal každému kalich. „Pijte z toho všichni,“ řekl,

„neboť toto je má krev Nového zákona, která bude prolita za mnohé na odpuštění hříchů.“

Pili a Ježíš je pozoroval s potěšením. „Ale pravím vám,“ pokračoval, „od této chvíle nebudu pít z tohoto plodu révy až do onoho dne, kdy ho budu pít nový v Božím království.“

I když tito prostí lidé dosud neznali to, co je měl teprve naučit Duch svatý, chápali význam chleba a vína, protože jedno nazval svým tělem a druhé krví a řekl, že to mají činit na jeho památku. Věděli, že v této chvíli se oddělil od řádu staré Judeje a založil nový řád, novou úmluvu s Bohem, prostředek spasení pro všechny lidi; Bohočlověk se obětoval z lásky, jako se obětuje obětní beránek.

Někteří z apoštolů si možná nedovedli vysvětlit, proč Ježíš učinil tuto úžasnou věc, proč jim dal jíst své tělo a pít svou krev v Jidášově nepřítomnosti. Ale Petr a Jan věděli, proč musel počkat s ustanovením nové svátosti, až pokladník odejde. Chtěl mít kolem sebe novou naději světa neposkrvrněnou přítomností hříšníka.

Ukřižování

Efraimskou branou proudili do města noví poutníci. Jezdec s koněm vjel do obrovských vrat a přikázal jim, aby ustoupili stranou. Protestovali. Většina z nich přišla z daleka – byla to křižovatka silnic do Joppe a Samaří – a vadilo jim další zdržení, protože putovali celou noc, aby mohli vstoupit do Svatého města před sobotou. Kromě toho to byla pro ně radostná cesta; protivilo se jim, když viděli, jak Římané vyvádějí Židy na popravu.

Postavili se neochotně stranou. Děti žvatlaly otázky, proč ti tři nesou klády. Chtěly vědět, co udělali, že si zaslouží smrt, a některé se ptaly, co je smrt a zda bolí. Ani ty nejmenší se neubránily pohnutí, když se podívaly skrz nohy vojáků a spatřily zkrvaveného Ježíše. Přitiskly se blíž k svým otcům a ptaly se, co ten člověk udělal, že je tak zakrvácen. Otcové si přečetli nápis, ale neodpověděli.

Za branou pokračoval průvod ještě asi třicet metrů. Na Golgotě dal setník povel k zastavení. Byl to skalnatý asi pět metrů vysoký výstupek těsně nad

místem, kde se sbíhaly dvě silnice. Za ním na mírném svahu byla zahrada posetá růžovým a červeným polním kvítím a asi třicet metrů na severozápad nově vytesaný skalní hrob Josefa z Arimatie. Cizinec si nemohl nevšimnout, že jde o popraviště, protože tu k nebi trčely tři holé kůly. Někdy jich bylo i víc, avšak nikdy méně než tři. Byly to obyčejné cypřišové kmeny podobné příčným břevnům, která nesli odsouzenci, pouze v horní části byly přitesány, aby k nim dobře zapadl zářez příčného trámu.

Ježíš se unaveně podíval na kůly a na krásnou jasnou oblohu nad nimi. Měl skoro pocit úlevy. Stál mírně předkloněn a rozkročen, protože v této pozici mohl zřejmě nejlépe udržet rovnováhu. Opodál se shromáždil dav, v němž zahlédl obřadní klobouky velekněží. V klínu sbíhajících se silnic utvořili vojáci půlkruh a vpustili dovnitř hlouček lidí. Ježíš se pokusil o úsměv, spatřil mezi nimi svou matku.

Kdyby jí nebyl mnohokrát řekl, že musí zemřít rukou lidí, nechtěl by, aby zde byla. Ale snažil se ji vždy obrnit pro tuto chvíli a proměnit její přirozený mateřský strach v představu, že jeho smrt nebude porážkou, nýbrž trvalým slavným vítězstvím. Provázeli ji její švagrová Marie (matka Jakuba Mladšího), Salome, žena Zebedeova, Marie Magdaléna a milovaný apoštol Jan. Pokusila se promluvit, ale hrdlo se jí stáhlo pláčem. Beze slova k němu vztáhla ruce. Ježíš ji chtěl obejmout, ale jeho šat byl od krve. Když ostatní ženy viděly matčiny slzy, začaly vzlykat. Kristus jim musel připomenout, že proto přišel na svět a že je to vůle jeho Otce. Rozuměly mu a věděly, že slíbil, že se k nim vrátí třetího dne; ale pohled na něho, na zbitého člověka, jehož zápěstí a nohy mají za chvíli probodnout hřeby, byl nesnesitelný.

Kristus se obrátil o pomoc ženám k Janovi a byl pohnut, když zjistil, že mladý muž, kterého tolik miloval, si rovněž utírá oči. Ježíš byl připraven na utrpení, které měl podstoupit, ale zármutek těch, které miloval, ho dojímal jako máloco. Obrátil se a snažil se očistit si ústa, aby mohl mluvit.

Prosil je, aby se nermoutili, a výmluvným pohledem žádal Jana, aby co možná ušetřil matku účasti na věcech, které ještě přijdou. Jan přikývl a jeho oči se zamžily. Maria chtěla sice zůstat po boku svého jediného dítěte, ale Jan ji odvedl o kus dál s ostatními.

Po rozmluvě s katem nařídil setník ukřižovat nejprve Krista. Jeden z lotrů hlasitě dokazoval, že není obyčejný, nýbrž politický provinilec. Někteří z vojáků se dali do smíchu a navrhli mu, aby o tom promluvil s Ježíšem, který

je král. Druhý zloděj se zřejmě bál. Neměl mezi okolostojícími ani přítele ani příbuzného a sepjal ruce k modlitbě. Dav se mu posmíval. Abenadar přikázal Šimonovi z Kyrény, aby složil trám za Ježíšem. Pohan se podíval na Galilejce se soucitem. Bylo zřejmé, že chce říci něco sympatického, avšak nic ho nenapadlo, pokrčil jen rameny a zmizel v davu. Setník nařídil třem vojákům, kteří nesli tabule, aby pomohli katovi a pak aby se postavili vedle křížů na stráž. Sám se k nim připojí též.

Dav se uklidnil. Abenadar postavil ke každému lotru čtyři vojáky, kteří čekali na rozkaz. Popravčí četa teď stála na tmavé skále, která se tyčila nad rozcestím podobná lebce. Za řetězem vojáků se tísnily zástupy lidí. Zvědavci se hádali s vojáky, vojáci je tlačili zpět. Kordonem stráží prošly dobročinné jeruzalémské ženy s nádobou a poháry. Přinášely odsouzencům víno s příměsí narkotika. Byl to milosrdný skutek, který Římané dovozovali. Abenadar trpělivě čekal, až skončí. Přistoupily k jednomu z lotrů – k tomu, který celou cestu mlčel, a nalily víno do poháru. Obsahovalo několik zrnek kadidla, jež údajně mělo omamující účinek.

Nebylo tomu tak, ale pomáhala i pouhá sugesce. Odsouzenec vypil nápoj a díval se na ženy, které plakaly. Zdálo se, že je překvapen: jeho život měl za chvíli skončit, a přece jeho oči zůstávaly suché; kdežto ty, které budou žít dále, vzlykaly pro někoho, koho vůbec neznaly. Pak poodešly k Ježíšovi a nalily mu nápoj do dalšího poháru. Podíval se na víno a na dárkyně, ale odmítl. Nechtěl pít. Musel cítit bolest neztenčenou. Ježíš byl ukřižován. Naposledy hleděl na Svaté město.

Židovští předáci si neodpustili, aby jeho trápení neztrpčili posměchem. Přiložili dlaně k ústům a volali: „Zboříš prý Boží chrám a ve třech dnech jej zase postavíš!“ Tato jízlivost odpovídala situaci, neboť kdykoli se Ježíš zhroutil dolů, zdálo se, že už nenabere sil, aby se opět napřímil. Jiný křičel: „Pomoz si sám, jsi-li Syn Boží, a sestup z kříže!“

Ale Ježíš neodpovídal. Kaifáš se mu hlasitě vysmíval: „Jiným pomáhal, ale sám sobě pomoci nemůže.“ Hlouček kněží na něj volal sborem: „Je to král izraelský; ať sestoupí z kříže, a uvěříme v něho!“ (Opět: chceme vidět znamení!) „Doufal v Boha, ať ho nyní vysvobodí, má-li v něm zalíbení; vždyť tvrdil: ‘Jsem Boží Syn!’“ Jeden z vojáků nechal hry v kostky a začal se posmívat spolu s kněžími. Stoupl si před kříž, opřel ruce v bok, podíval se na Ježíšovu zmučenou tvář a řekl: „Jsi-li židovský král, zachraň se!“ Jedna žena ze

zástupu se obrátila k svému manželovi a prohodila, že je nějak špatně vidět. Její muž se podíval na oblohu, podívali se i ostatní – ale byla bez mráčku. Její jasně modrá barva se však změnila v tmavší odstín. Začalo se pozvolna stmívat.

Lidé na okamžik zapomněli na tři ukřižované a ukazovali na nebe. Někteří soudili, že se blíží bouře. Zástup se začal rozcházet a vracel se k městské bráně. Ženy si přehodily přes hlavu šály a utíkaly s dětmi, aby byly pod střechou, než přijde bouře.

Ale nehřmělo ani se neblýskalo. Nebylo z čeho. Bezmračná obloha se setměla tak, že bylo možno se upřeně dívat do slunce. Všechno zahalil soumrak. V prvních hodinách se o Ježíšův osud zajímal málokdo. Zůstalo jen několik velekněží, ostatní se vrátili do chrámu. Také většina zvědavců odešla, protože se báli polední tmy. Ptáci ztichli. Stromy, keře i květiny se v bezvětří ani nepohnuly.

Jedna část Ježíšova oděvu zbyla. Byla to tunika – spodní šat podobný dlouhé košili. Prosákla jí sice Spasitelova krev, ale Abenadar měl o ni zájem, protože se zdálo, že je bez švů. Stál na skále a prohlížel otvor pro krk a obracel ji na všechny strany, snaže se najít šev. Ale neměla ho. Setník byl spravedlivý. Hodila by se mu, až se vypere, bude cennější než ostatní části oděvu. Rozhodl však, že se se svými přáteli ještě trochu napije a pak budou o tuniku losovat. Vojáci si ji podávali, ohmatávali a hledali šev, ale nenašli.

Když začali losovat, Ježíš zvedl oči k nebi a řekl nahlas: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Bylo to tak neočekávané, že vojáci přestali na chvíli hrát – i u podnapilých vojáků musela tato neobyčejná slova vyvolat úžas. Maria, která celou tu dobu plakala, náhle přestala, odtrhla se od Jana a zadívala se na svého syna. Ježíš prosil za odpuštění pro vojáky, kteří ho ukřižovali jako zločince a rozdělili si jeho oděv. Slovem „jim“ však mínil nejen vojáky. Týkalo se i velekněží, farizeů, saduceů, všech lidí a celého světa. Zahrnovalo i muže, který toho dne ve svém šílenství zničil dva životy – Jidáše Iškariotského. Takové bylo jeho pojetí lásky.

Tři odsouzenec na kříži opouštěly síly. „Politický“ odsouzenec po levici pohlédl na Krista. Vypadalo to, jakoby se na neznámého, který umíral s ním, tajně zlobil. Chvilí na něj zamračeně civěl a nakonec vybuchl v hněvu: „Jsi-li Mesiáš, pomoz sobě i nám!“

Ježíš se podíval na člověka, kterého přemohla bolest. Neřekl nic. Mlčenlivý odsouzenec se vztyčil na zkrvavených nohou a pokáral druhého: „Ani ty se Boha nebojíš, ač trpíš stejný trest?“ Politický se mezitím sesul dolů a neslyšel nic. „Kromě toho,“ pokračoval mlčenlivý, „my trpíme spravedlivě a dostáváme odplatu za své viny. Ale tenhle nic zlého neučinil.“ Místo odpovědi se ozývalo jen bolestné chroptění. Odsouzenec po pravici se zdlouha nadýchl, než začal klesat, a řekl s ponížným zoufalstvím. „Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš se vztyčil, s námahou nabral dech a odpověděl: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“

Nastala Kristova poslední hodina na kříži.

Ježíš věděl lépe než kdokoli jiný, že smrt je blízko. Záleželo na jeho vůli, kdy ji přijme; přál si však ukázat lidem svou lásku tím, že bude trpět na nejzazší mez, a toho bodu ještě nedosáhl. Neumřít v krutých, nepřestávajících bolestech vyžadovalo velkou sílu vůle.

Ježíš pohlédl na hlouček těch, které miloval. Stáli několik kroků opodál. Jan držel Ježíšovu matku kolem ramen. Na druhé straně stála Mariina „sestra“. Vedle věrné Salome byla též Marie Magdaléna, kterou Ježíš kdysi zbavil sedmi ďáblů.

Kristus pokynul z kříže Janovi. Apoštol viděl jeho znamení usazenýma očima a nevěděl, má-li přistoupit sám nebo s Ježíšovou matkou. Když vyměnil s ženami šepem několik slov, rozhodl se, že půjde s Marií. Vojáci viděli, jak přicházejí, a dva se chopili kopí, setník jim však přikázal, aby se do ničeho nemíchali, a vojáci si sedli na prohrátou skálu a čekali. Maria a Jan se zastavili těsně před křížem. To, co viděli, způsobilo, že Maria sklonila hlavu a dala se do pláče. Ježíš nechtěl vzbuzovat jejich soucit. Měl jim co říci. Jeho pěstoun byl už dávno mrtev a on, jediné Mariino dítě, umíral; nebude nikoho, kdo by se o ni staral v jejím věku. Příbuzných měli sice mnoho, ale ti se nebudou Marie ptát, zda něco nepotřebuje, a Ježíš nechtěl, aby jeho matka chodila od jednoho k druhému, i kdyby k ní byli sebelaskavější.

Aby mohl mluvit, musel se vytáhnout do výše. Zataľ zuby, aby překonal bolest, narovnal kolena a nadechl se. Pak řekl, šetře slovy: „Matko, hle, tvůj syn.“ A Maria pohlédla na Jana. Ježíš nespustil oči z Jana a pravil: „Synu, hle, tvá matka.“ Apoštolova paže se ovinula kolem Mariiných ramen o něco pevněji. Podíval se vzhůru Kristovi do očí a přikývl. Porozuměl.

Pak se obrátili a odcházeli k ostatním. Pro Syna člověka to byla tragická chvíle. Díval se za matkou. Cípatý šátek jí splýval od hlavy k pasu. Opouštěla ho a místo jeho ruky ji objímala paže Janova. Ježíš zaslzel a bolest umírání na okamžik ustoupila většímu žalu.

Nebylo to dlouhé loučení. Mohl říci mnohem víc. Mohl otevřít nepoddajné srdce, jež obyčejně nehovoří příliš výmluvně o synovské lásce, a mohl jí říci, jak ji miluje, co pro něj znamenala její naučení, jak plně chápe, co zkusila během let jeho veřejné činnosti, jak je mu líto, že jí způsobil tolik zármutku v této hrozné chvíli. Ale neudělal to. Dobře věděl, že podobná slova by nejen nezmenšila její žal, nýbrž ještě zvětšila a krutě oživila. Bylo lépe povědět všechno jen několika důležitými slovy. Ve svém zármutku musela být hluboce přesvědčena o synově konečném vítězství.

Galilejský neměl do smrti daleko. Už delší dobu visel bez opory nohou a před očima se mu mihaly nejasné podoby jeho milovaných, obrazy městských hradeb a obličejů velekněží. Přítmí zhoustlo a Ježíš pocítil mrazivou hrůzu z blížící se smrti. S velkým úsilím nabral dech a vytáhl se za zápěstí vzhůru, aby zabránil přicházejícímu bezvědomí. Když dosáhl vrcholu, vydechl a podíval se ještě jednou na svět a lidi.

„Eli, Eli, lema sabachtani? Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ zvolal. Jeho hlas byl tak silný, že někteří z kolemstojících mysleli, že volá proroka Eliáše. „Volá Eliáše,“ řekl jeden s údivem. Jiný poznamenal: „Počkej, ať uvidíme, přijde-li ho Eliáš vysvobodit.“ Ale Ježíš nevolal proroka. Volal svého Otce. A v agonii, která ještě nedosáhla bodu, kdy mozek odmítá přijmout další zatížení a přechází zkratem do bezvědomí, citoval slova žalmu.

Když se opět probral k plnému vědomí, rozhlédl se kolem sebe. Viděl úzkost svých přátel a triumf kněží, kteří usuzovali, že nemůže být Boží Syn, volá-li v bolestech o pomoc pouhého proroka.

„Žízním,“ řekl Ježíš.

Ježíš se naposled zvedl k hlavě kříže. „Otče,“ zvolal, „do tvých rukou poručím svého ducha!“ Jeden z vojáků obešel kříž a chvíli pozoroval umírajícího. Pak se vrátil a lehl si na skálu.

Z Ježíšových úst zazněl poslední výkřik: „Dokonáno jest!“ Jeho tělo se svezlo dolů. Ježíš se vzdal smrti.

Ozval se zvuk, jako by pod zemí dusalo stádo prchajících zvířat. Čerstvý vítr ovál krátkým dechem rostlinstvo. Země se třásla a úzká trhlinka rozdělila zemi od západu na východ. Běžela od velké popravčí skály přes silnici a jeruzalémskou branou přes město do chrámu, kde roztrhla velkou oponu vnitřní svatyně od vrchu až dolů, a pokračovala dál k východu. Otřásla velkou zdí, otevřela hroby na hřbitově za městskými hradbami, překročila Cedron a zamířila k Mrtvému moři, zanechávajíc svou stopu na zemi, na skalách i v horách.

Setník i několik vojáků zděšeně vyskočilo. Postavili se před kříž, pohlédli na Krista, na ztemnělou oblohu a na puklinu ve skále. Setník sklonil hlavu. „Jistě to byl Syn Boží,“

Z knihy Den, kdy zemřel Kristus

Svátky v březnu

Sv. Damián de Veuster

Narodil se 3. 1. 1840 v Tremeloo u Mechlína v Belgii, jako předposlední z osmi dětí Anny Kateřiny a Františka de Veuster. V mládí pomáhal rodičům pracovat na poli, a protože byl bystrý a nadaný, učil se přitom na průmyslové škole francouzsky. Jeho touhou bylo vstoupit do některé řehole a studovat teologii jako jeho bratr Pamfil v Lovani. Jenže již dvě sestry zvolily duchovní povolání v klášteře a s Josefem otec počítal na statku. Nakonec v 19 letech, 3. 1. 1859, mohl vstoupit do kláštera Nejsvětějších srdcí Ježíše a Marie v Lovani, kde byl jeho bratr.

Josefa zbolelo, že v řeholním společenství založeném Josefem Coudrinem mu řekli, že je na studium starý a že tam bude moci být jen bratrem, protože by potřeboval mnoho let, než by se naučil nezbytné latině. K odevzdanosti do vůle Boží zakrátko připojil svou vlámskou selskou houževnatost. Na Hromnice přijal černý hábit a jméno Damián. Nenápadně a s horlivostí se pustil do učení tak, že se každou chvíli zeptal bratra, jak se která věta řekne latinsky a zapamatoval si ji. Při práci na poli či v zahradě si opakoval latinská slovíčka a po nočním klanění sedával u lampičky nad latinskou mluvnicí.

Jednou ho chtělo v zahradě několik sextánů ohromit: pokusili se mu latinsky říci, že sedláci jsou hloupí. On je však latinsky opravil – když to neumějí říci správně, týká se to jich. Pověst, že Damián ovládá latinu, se rozšířila a sám superior byl nenápadným svědkem toho, jak Damián doučuje kvartána. A převedl ho pak mezi novice bohoslovce s umožněním studia.

Na podzim roku 1860 byl Damián poslán do mateřského kláštera v Paříži k slavným slibům neboli k profesi. Vedle slibu chudoby, čistoty a poslušnosti se zasvětil i pro utrpení a umírání. Přes ležící novice na hrobech mučedníků bylo přitom položeno velké černé sukno z már. Bylo jim připomenuto, že jejich otec Coudrin chtěl, aby se dovedli bez bázně dívat smrti v tvář, aby jejich srdce měla pohotovost k oběti a k utrpení, jako měl on.

Po Damiánově návratu do Lovaně měl za nějaký čas jeho bratr Pamfil odcestovat jako misionář na Sandwichské ostrovy, ale onemocněl tyfem a nebylo to možné. Damián se nabídl místo něho a jeho vysvěcení bylo dohodnuto v městě Honolulu. Potom působil jako misionář na Havaji. Při vysvěcení jednoho kostela na ostrově Maui roku 1873 se dozvěděl od biskupa o soustředování malomocných na ostrově Molokai. Následně si vyžádal, aby k nim mohl už v květnu odplout a sloužit jim. Jejich ostrov byl nazýván ostrovem hrůzy a přírodním vězením. Na něj byli dováženi nemocní leprou jako nějaký odpad a ponechání svému osudu. Dožívali ve špinavých chatrčích upletených z travin, často o hladu. Bujelo tam násilí i sexuální nevázanost. Damián se s prázdnýma rukama pustil do zápasu s katastrofálními poměry. Mezi nemocnými byly i malé děti. Všech postižených bylo asi 800 a snad polovina katolíci. Otec Damián byl jediný zdravý a prakticky tělesně zdatný. Pro všechny začal obětavě sloužit, trpělivě ošetřovat, pracovat jako lékař duší i těl. Byl tam i stavitelem, truhlářem a hrobařem. S malomocnými postavil kapli i přes 300 domků. Přivedl vodu a zakládal zahrady i pole, aby se užívali. Přinášel hmotnou i duchovní pomoc. Aby bylo veseleji, založil i kapelu, pro kterou vyžebbral hudební nástroje. Obyvatelé k němu rychle přilnuli pro jeho laskavost a lásku, kterou všude prokazoval. Později dosvědčoval, jak těžké byly začátky. Musel si zvykat na odpudivý zápach a ošetřování ran, které bývaly mnohdy plné červů. Při zaopatřování nemocných se stávalo, že nenašel místa, na kterých je chtěl pomazat. Pro zemřelé vyrobil přes 1500 rakví. Pro malomocné usilovně pracoval 16 let a pak sám umíral na nákazu. S nákazou žil posledních pět let, kdy jej choroba postupně stále více

trýznila a znetvořovala. Snažil se sloužit co nejdéle a na velikonoční pondělí ve svých 49 letech zemřel.

Pohřben byl vedle svého kostela a v roce 1936 byly jeho ostatky převezeny do Belgie a uloženy v kryptě klášterního kostela v Lovani.

Blahořečen byl Janem Pavlem II. asi v roce 1994 a kanonizován byl 11. 10. 2009 papežem Benediktem XVI. v Římě.

Modlitba

Milosrdný Bože, tys povolal svatého Damiána de Veuster, aby slovem i příkladem malomocným zvěstoval nevystižitelné bohatství lásky Tvého Syna a vedl je cestou ke spáse; dej nám, ať stále roste naše poznání o Tobě a ať přinášíme ovoce dobrých skutků. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(ze závěrečné modlitby breviáře)

Ze života farnosti

V neděli **7. 4. od 15:00** ve farním kostele se uskuteční druhá **postní obnova s panem kaplanem**.

13. 4. se v Praze uskuteční **Světový den mládeže v pražské arcidiecézi**. Jako každý rok také i letos plánujeme jet společně autobusem. Přihlašování u Honzy Matějovského, nebo na farním webu.

Kamarádi, přátelé,

rok se s rokem sešel a před námi je další nadupaná oslava Světového dne mládeže v pražské arcidiecézi. Přijď se nechat inspirovat, naplnit, potkat s kámošema a zažít Boha. Těšit se můžeš na inspirativní přednášky, workshopy, společné chvály, diskuzní skupinky a mnoho dalšího. Letos se po dvou letech přesouváme z Arcibiskupského gymnázia do centra pro mládež Nazaret v Kunraticích a měníme i lehce koncept, který se však opírá o to nejlepší z minulých ročníků.

Celý přípravný tým se už na tebe těší a hlavně – budou tam párky, buď tam taky!

Program:

9:00 – VÍTÁME VÁS!

registrace a rozdělení do skupinek

9:30 – Společný program a chvály (venku)

11:00 – Diskuzní skupinky

12:00 – OBĚD

13:00 – 3 bloky nejrůznějších přednášek a workshopů

16:00 – společná venkovní mše svatá

Účastnický příspěvek je 200,- + autobus

Křížová cesta

Věřící vlašimské farnosti srdečně zvou na Křížovou cestu v přírodě s názvem „S křížem na ramenou“, na kterou se budeme po celou postní dobu připravovat.

Konat se bude na Květnou neděli 14. 4. v 15 hodin v přírodě u Načeradce.

Na základě nedělních evangelií postní doby si děti (s pomocí rodičů) připraví lístky s úmysly, které chtějí svěřit Pánu Ježíši (předsevzetí, radost, starost, touha, prosba, bolest, poděkování, hřích,...). Tyto lístky (se mohou vložit do obálky) a budou přineseny vždy společně s dary k oltáři a pak budou připevněny na skutečný dřevěný kříž, který na Květnou neděli ponese na Kalvárii (tento dřevěný kříž, vyrobený zvláště pro tuto naši křížovou cestu, bude stát od 3. postní neděle ve farním kostele).

Mládež ze společenství („spolča“) bude připravovat rozjímání k jednotlivým zastavením.

Menší děti budou po celou dobu postní připravovat obrázky, které během putování vložíme do jednotlivých kaplí křížové cesty. (Obrázků ke každému zastavení může být víc, aby se mohly zapojit všechny děti, které chtějí. Formát obrázku – tvrdý papír A3).

Naši společnou modlitbu během putování na Kalvárii hudebně doprovodí vlašimské scholy.

Sraz v Načeradci u kostela ve 14.40.

Doprava vlastní, zájemci o odvoz se můžou zapisovat do archů, které se během postní doby objeví ve všech kostelích naší farnosti. Zároveň prosíme dobrovolníky, kteří mají možnost nabídnout odvoz, pište se též do příslušné kolonky na stejném archu.

Na zpáteční cestě můžeme chvilku společně pobýt u ohýnku, proto bude dobré vzít si s sebou nějaké dobroty na opékání.

Výročí

6. dubna 2006 byl povolán na věčnost P. ThDr. Josef Babka, dlouholetý farář a vikář vlašimský. Vzpomeňme na něj ve svých modlitbách.

Farní charita Vlašim

Program duben 2019

2. 4. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

3. 4. 2019 – 09:00 – Univerzita třetího věku

Geometrie v architektuře a malířství

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

3. 4. 2019 – 16:00 – Setkání při kávě pro neformálně pečující

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

4. 4. 2019 – 7:15 – Výlet do Zbraslavi, Tetína a Berouna

9. 4. 2019 – 9:00 – Univerzita třetího věku

Mytologie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

9. 4. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

11. 4. 2019 – 14:00 – Přednáška PhDr. Ireny Lesové

Téma: Já a lidé kolem

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

16. 4. 2019 – 9:00 – Univerzita třetího věku

Mytologie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

16. 4. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

18. 4. 2019 – 14:00 – Klub seniorů – Arteterapie

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

23. 4. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

24. 4. 2019 – 13:30 – Univerzita třetího věku

Meteorologie a současná společnost

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

25. 4. 2018 – 14:00 – Klub seniorů – Korálkování

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

25. 4. 2018 – 19:00 – Folkový klub – Petr Lutka

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

30. 4. 2019 – 14:00 – Trénování paměti

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

30. 4. 2019 – 17:00 – Setkání při kávě neformálních pečujících

místo: Klubovna FCH Vlašim, Na Valech 322

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim